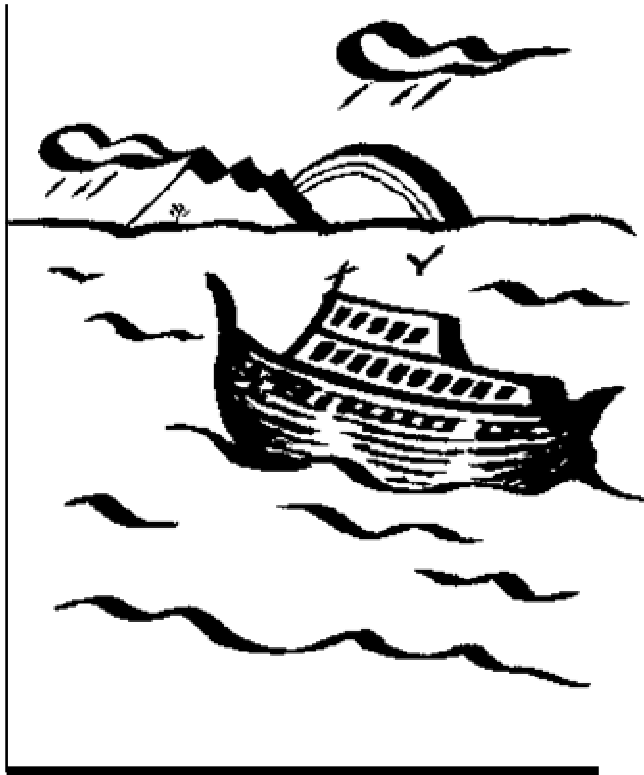

K

Geloof is een stok om op te leunen niet om anderen mee te slaan.

E

L ARCA DE NOÉ

R

K

B

A

N

ederlandse interkerkelijke gemeente

D

énia

29e jaargang
mei 2008

De weblog

Hans Koedijk

Het is nu bijna 3 jaar geleden dat de website van onze kerk in de lucht kwam. Om precies te zijn op 30 mei 2005.

In het begin werd de noodzaak daarvan een beetje in twijfel getrokken maar gaandeweg begon de site resultaat te krijgen. Op het moment van schrijven is de site tussen 6500 en 10000 (er zitten twee verschillende tellers op) keer bezocht. Dat wil niet zeggen dat er ook zoveel bezoekers zijn geweest, maar toch, deze mag zich verheugen in een toenemende belangstelling. Zoveel als mogelijk worden allerlei gebeurtenissen die met de kerk verband houden, vermeld op de site. Pas als het mensen duidelijk is dat de site goed wordt bijgehouden, wil men regelmatig kijken. Dat merk ik en dat hoor ik. Ook het gastenboek bovenaan de site, wordt met een zekere regelmaat van een nieuw berichtje door anderen voorzien. U kunt daar eigenlijk alles kwijt wat u maar wilt. Bedankjes, medeleven betuigen na een overlijden, informatie over iemand vragen. (Zo ontmoeten oude bekenden elkaar nog regelmatig, uit het oog verloren en dan opeens.....).

Ook het gastenboek in de kerk vervult zo'n functie. Werd er vorig jaar nog op de gemeentevergadering gevraagd waar dat boek voor zou moeten dienen, nu zal die vraag waarschijnlijk niet meer worden gesteld, want als men er in bladert dan ziet men daarin allerlei uitingen van welbevinden.

Maar goed, ik had het over de site. De veelheid aan berichten nu, verband houdende met de verbouwing, zorgt ervoor dat een aantal gegevens buiten bereik zijn gekomen, zoals: wie zitten er in de kerkenraad, waar bevindt zich de kerk, een stukje geschiedenis, etc.

Juist zaken die er aan waren toegevoegd opdat men iets meer van de kerk te weten zou kunnen komen en waar je op zondag zou moeten zijn als je naar de kerk wilt gaan. Ik heb dat opgelost door een aantal kernwoorden in de koptekst op te nemen. Maar elegant is het niet. Ik speel dus met de gedachte om een echte website te ontwerpen, natuurlijk als de kerkenraad daarmee instemt.

Belangrijk daarvoor is een goede naam bedenken. Op dit moment hebben we als naam: www.nigdenia.web-log.nl, maar dat moet mooier kunnen en makkelijker. Voor de kerk van Gran Canaria heb ik bedacht www.kerkgrancanaria.nl. Is eenvoudig te onthouden en dekt de lading voor een groot gedeelte.

Een verzoek aan u is: bedenk een goede naam voor de site, die niet te lang is, die makkelijk te onthouden is en direct verbonden is met onze kerk. Als u daar eens over nadentkt deze zomer. Ik hoor het garne van u, mondeling of via jjkoedijk@gmail.com

*Èven voorstellen.....**J.B.van der Veen*

Na de hartelijke ontvangst afgelopen zondag in uw gemeente in Denia voel ik de behoefte om me even voor te stellen.

Mijn naam is Jan Berend van der Veen en mijn vrouw is Addie Scheurkogel. We wonen momenteel in Dordrecht. Na het gymnasium toog ik naar Zurich om daar via de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland een theologische opleiding te volgen aan de Baptist Theological Seminary. Vier jaar later ging ik naar Brussel om ter voorbereiding van ons zendingswerk kennis te maken met de Franse taal, de Congolese taal Lingala en met de Congolese cultuur. In de loop van mijn verdere leven heb ik via London ook nog een Bachelors examen in de Franse taal gedaan en aan de Vrije Universiteit te Amsterdam een doctoraal examen in de Missiologie.

Na het jaar in Brussel gingen mijn toenmalige vrouw en ik voor drie jaar naar Congo, dat toen net onafhankelijk was en door rebellen belaagd werd. Het was er erg onveilig. We kregen er twee kinderen, waarvan er 1 overleed aan de Afrikaanse mazelen. Ik werkte daar voor de Baptist Missionary Society als leraar aan de Theologische school en aan een middelbare school. Na Congo gingen we na een verlofperiode in Nederland naar Cameroun. Ook weer voor de zending. Daar werden mijn andere twee kinderen geboren. Ik werkte er als financieel supervisor voor de scholen en kerken van de Baptisten- en van de Hervormde zending.

Verder leidde ik op zondagen de kerkdiensten. Na 15 jaar keerden we terug naar Nederland, waar ik een baan kreeg als geestelijk verzorger in een ziekenhuis. Ik werkte daar voornamelijk met patiënten die aan kanker leden. Dat werk heb ik gedurende 16 jaar mogen doen.

Na mijn pensioen kreeg ik een aanbod om in de gemeenten van Menton en Monaco voor de Eglise Reformee van Frankrijk te gaan werken. Dat werk heb ik twee jaar mogen doen. Vervolgens kwam het verzoek om hetzelfde werk in de Dordognestreek te gaan doen. Dat aanbod nam ik ook met graagte aan en heb ik twee jaar lang met plezier gedaan. Na enkele jaren van rust ben ik nu hier in Denia gekomen om in jullie gemeente voor te gaan.

Ik vertel mijn levensloop aan u om u te laten zien dat ik op vele manieren en plaatsen gevormd ben tot wie ik nu ben. Mijn ervaring als predikant van een kerkgemeente dateert eigenlijk pas van de laatste jaren. Misschien dat ik daardoor wel eens een steekje zal laten vallen. Maar ik ben er van overtuigd dat wij met goede wil en humor een heel eind samen zullen komen. Voor mij blijft een warme en respectvolle omgang met elkaar belangrijker dan dogma's en liturgieën.

Ik vertrouw erop dat wij gezamenlijk een goede tijd tegemoet zullen gaan. Tot spoedig weerziens.

Dan wil ik u nog het volgende gedicht meegeven ter gelegenheid van Pinksteren a.s. weekend:

“Is dat de Geest?...”

Een bloem heeft zich scheurend en brekend een weg gegroeid vanuit een burcht van zuiver beton gebouwd. Wij geloven in staal en beton en dogma's. Wij geloven in onze bunkers van zekerheden. Wij geloven in leven zolang het zich aanpast aan ons bouw materiaal.	Wij hebben moeite met het eigenzinnige van leven dat zich scheurend en brekend een weg groeit door onze grafstenen heen. Wij huiveren voor het leven dat zich niet vangen laat in ijzer, steen noch dogma. Het kent geen grenzen, Is dat misschien het ongrijpbare van leven? Is dat de Geest?...
---	---

*Heilig Avondmaal**Henk de Jong*

Wat opvalt is dat tijdens de aankondiging wel gesproken wordt over het Heilig Avondmaal, maar dat in gesprekken nauwelijks ter sprake komt dat het één van de sacramenten is die de christelijke kerk heeft. Gedachtenismaaltijd met teken en zegel (zoals bij de doop) van de beloften van onze God zoals ze in de Bijbel verwoord worden en in het Heilig Avondmaal verduidelijkt worden.

Populair gezegd: “plaatje bij een praatje en een certificaat gratis.”

Het is wonderlijk dat als ik een foto van een van de kleinkinderen laat zien en zeg: “dit is Siro”, niemand zegt: “mooi niet dat is een stukje papier” misschien zal iemand zelfs zeggen: “exact, wat een boef”

Maar bij het Heilig Avondmaal worden allerlei termen gebruikt, van symbool tot transsubstantiatie toe. Maar zoals met die foto is het ook met het brood dat aangereikt wordt “ Mijn lichaam voor U” neem, eet en gedenk.

Het brood is kennelijk een hanteerbaar instrument voor het uitvoeren van de opdracht om te gedenken. Er gaat een spraak van dit brood uit, die nauwkeurig de kern raakt van Zijn sterven terwille en in plaats van zijn volk. (voor U).

Dat lichaam is hij zelf zoals hij onder de discipelen heeft verkeernd en zich overgaf in de dood voor hen en voor ons.

Het is juist dit moment,--het moment van het zichzelf wegschenken---dat het Avondmaal bedoelt vast te leggen. Dood is dood, maar deze dood is brood.

Hij had het toch al gezegd? Ik ben het brood dat uit de hemel is neergedaald; indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven , en het brood dat ik zal geven is mijn vlees voor het leven der wereld. Joh. 6. Het feit dat we het brood eten, het ons eigen maken, het wordt een stukje van ons zelf, is als een zegel een garantie van de belofte. En dat het “voor U” is,- dus voor ons,- is dus het zegel , de garantie” niet tot de deur” maar tot de dood en tot voorbij de dood.

Maakt het dan nog uit of het om praktische redenen uit kleine bekertjes komt of uit één beker?

Het is toch één wijn !Gedronken door allen.!

Het brood komt toch ook van één brood, Gebroken om uit te delen..!

Laten we samen als één gemeente dit steuntje in de rug uit de hand van de Heere aanvaarden.

We hebben het allemaal hard nodig, om zijn belofte te accepteren..

Geroepen om vrij te zijn.

Ds Egbert Brink(ingez. door Henk de Jong)

Je bent pas vrij als je geen last hebt van de ander. En je gewoon je eigen gang kunt gaan. Vrijheid, blijheid.

Echt niet! Zo zou Paulus dat zeker niet noemen. God legt hem heel iets anders in de mond. Die zogenaamde vrijheid draait om je zelf. Dat voelt misschien vrij. Maar vrij zijn van de ander, dat is de naam vrijheid niet waard. Christelijke vrijheid is niet op jezelf gericht. Immers dan ben je nog gebonden aan je zelf. Terwijl dat kleine kringetje nu juist door Christus doorbroken is. Hij laat je niet in je eigen kring rondraaien. De kring van je ego is juist opengebroken.

Je bent ergens voor vrijgemaakt. Die vrijheid dient ergens voor. Om in dienst te komen van de ander.

Wanneer je puur op jezelf gericht bent, heb je geen oog voor de ander. En kom je vroeg of laat tegenover elkaar te staan. De vrijheid is dan ver te zoeken. Op jezelf gericht kun je nooit het gemeente-zijn met elkaar beleven. Dat kan alleen als je de ander ziet staan. Als je beschikbaar bent voor elkaar. Echte vrijheid beleef je pas als je elkaar van dienst bent. Je bent opgenomen in een grotere kring. Gericht op God en gericht op de ander.

In de wereld om je heen word je vrijheid begrensd door die van de ander. In de christelijke gemeente mag je leren de vrijheid in te vullen door te doen wat goed voor de ander is. Daar dien je jezelf mee en daar dien je elkaar mee.

Hier is Jezus het meest van gediend! Hij is zelf gekomen om te dienen. Niet op Zichzelf gericht. Maar helemaal op de ander. Daar had Hij zelf voor gekozen, in alle vrijheid.

Het kindertehuis in India

Soemintra Pors-Rambaran Sansaar

Twee maanden geleden hebben mijn man, Cor Pors, en ik ons kindertehuis in India, een sociaal project door onze kerk gesteund, bezocht. De ontvangst was hartverwarmend; de kinderen hadden echt naar het bezoek uitgekeken.

Allereerst werd natuurlijk de quilt met de 20 katten, die we na een kerkdienst in Dénia uit handen van Ati en Martine mochten ontvangen, plechtig overhandigd aan de leiding en de kinderen. Op de foto ziet U de

leider, Pastor Prabhu Doss, de quilt tonen aan de kinderen en in hun eigen taal, Telegu, uitleggen waar de quilt nou precies vandaan komt. De kinderen waren er blij mee en heel trots. De volgende dag hing de quilt al aan de muur.

We hadden ook geld meegekregen om wat voor de kinderen te kopen. Dingen waar we vroeger ook blij mee waren zoals teken- en kleurmateriaal, spelletjes en persoonlijke toiletartikelen, nieuwe badhanddoeken, zeep en tandenborstel, etc. Favoriet waren de geduldspelletjes om kogeltjes in doorzichtige kubussen op hun plaats te krijgen.

Zoals ik U al eens eerder verteld heb, is het jammer dat we niet rechtstreeks met de kinderen kunnen communiceren. Alhoewel Hindi mijn moedertaal is, begrijp ik van hun lokale taal, Telegu, helemaal niets. Maar, er is een verrassing! Een nieuw lid van het bestuur in India, Menda Magbul, een moslim die christen geworden is, geeft sinds kort de kinderen bijna dagelijks Engelse les. De eerste bekende kreten waren er al, zoals “How are you?” en “Thank you”. De volgende keer kunnen we dus met de kinderen praten zonder tussenkomst van een tolk.

Waar we tijdens ons bezoek nogal wat aandacht aan besteed hebben is het grote verloop in het tehuis gedurende het afgelopen jaar. Was daar een bepaalde reden of oorzaak voor? Tijdens een vergadering met het lokale bestuur werden algemene omstandigheden uitgelegd. Alle kinderen komen uit de laagste klasse, zogenaamde “scheduled tribes”. De meesten hadden een zwervend bestaan en voelen zich happy in het tehuis, omdat ze niet meer de straat op hoeven, een dak boven hun hoofd hebben en drie keer per dag schoon eten en drinken krijgen....en ze gaan naar school in de directe omgeving van het tehuis.

Maar ze zijn hun vrijheid van vroeger kwijt. Zowel op school als in het tehuis is een bepaalde discipline en regelmaat. En als er zich dan een aanleiding voordoet, valt men gemakkelijk terug in het vroegere bestaan. De aanleiding kan soms heel vreemd zijn. Zo bijvoorbeeld een meisje van 11 jaar, Venkataramana P., een halfwees. De moeder kon niet voor haar zorgen. Het meisje kreeg een virusziekte met koorts. Ze werd opgenomen in het hospitaal, waar ze tenminste 2 weken verbleef. De moeder heeft haar uit het hospitaal weggehaald nog vóór dat de artsen haar hadden ontslagen. De moeder was ervan overtuigd dat het kindertehuis de oorzaak van de ziekte was. Vaak spelen religieuze vooroordelen daarbij ook nog een rol.

Er is een lijst met redenen van elk kind waarom het ‘t kindertehuis verlaten heeft. We hebben met het bestuur afgesproken om de nieuwe aanvulling van kinderen, wat geen probleem is want er is vraag genoeg, te toetsen aan een zeker toelatingsbeleid. Sociale nood, ja, maar bij voorkeur wezen en geen halfwezen en een getekende verklaring van een familielid of bekende dat het kind minstens het eerste jaar niet mag worden teruggehaald. Een medisch onderzoek is wellicht ook gewenst; andere kinderen moeten de

nieuweling niet mijden vanwege een ziekte die zich openbaart. Het klinkt allemaal een beetje hard en westers, maar soms moet men het beleid wat aanscherpen.

Zo heb ik ook toiletborstels gekocht en een soort Jif en harde sponsjes om voor te doen hoe de hygiëne in het tehuis opgevoerd kan worden. Het zijn wel basale probleempjes van huishoudelijke aard, maar deze moeten toch de aandacht hebben. De Indiase cultuur heeft zo z’n eigenaardigheden. Zo ziet U op de foto de kinderen zittend op de grond eten met de handen van hun bordjes. Verander dat maar niet, want het eten zou niet smaken! En als je voor chique zou gaan met gedekte tafels, wil de staf direct meer loon. Je zou de hele zaak scheef trekken.

Ik heb een oriënterend bezoek gebracht aan een ander kindertehuis in Nellore. Het lijkt precies op het onze; dezelfde gewoontes en tradities.

We hebben ook met het bestuur gesproken over samenwerking of integratie met andere kindertehuizen, maar het gesprek stuitte op weerstand, omdat zij vonden dat de meeste tehuizen in Nellore geen goede reputatie hebben.

En zo ben je altijd op zoek naar verbetering. Maar als je dan afscheid neemt, dan kijk je toch terug op een kleine oase te midden van het chaotisch lijkende India met zijn miljoenen inwoners. De economie is booming in India, maar in Nellore lijkt het alsof de tijd er stil staat. Er is de laatste 20 jaar niets veranderd, behalve dan dat je onder bewaking nu geld uit de muur kunt trekken en de mobieltjes in opkomst zijn.

Oogzorg wereldwijd

Bram Gerth

Zoals u weet steunt onze kerk via het fonds sociale projecten o.a. de organisatie “Oogzorg Wereldwijd “

Vanuit Kathmandu ontvingen we de volgende brief die, dacht ik, ons allemaal aangaat.

Geachte donateur,

Mijn naam is Anil Gorkhaly en ik woon in Kathmandu, de hoofdstad van Nepal. Van daaruit coördineer ik namens Oogzorg Wereldwijd de ondersteuning van de projecten in ons land.

Het Himalaya Oogziekenhuis in Pokhara, west Nepal, is opgericht en opereert met uw ruimhartige ondersteuning. Op 1 maart 2008 viert het zijn 15 – jarig bestaan. Sinds 1993 voorziet het oogziekenhuis in kwalitatief zeer goede oogzorg voor bijna 3 miljoen mensen.

Het gebied dat wij bedienen is bergachtig en beslaat meer dan een kwart van ons land. Ondanks alle geografische moeilijkheden en het ontbreken van steun van de Nepalese overheid, behandelt het Himalaya Oogziekenhuis elk jaar meer dan 100.000. patiënten en worden ruim 5000 oogoperaties uitgevoerd. Veel mensen worden in hun eigen dorp behandeld. Zij kunnen het zich gewoonweg niet veroorloven om naar het ziekenhuis toe te komen. Middels oogkamp expedities zorgen teams van het ziekenhuis ervoor dat zij, die anders van oogzorg verstoken zouden blijven, óók geholpen worden. Daarnaast geven wij in de dorpen voorlichting over de meest voorkomende oogproblemen en de mogelijke genezing.

Door de voortdurende inzet van de gehele staf heeft het ziekenhuis een zeer goede naam opgebouwd in Nepal. Niet alleen als oogziekenhuis maar ook als opleidingscentrum voor oogheelkundig personeel. De oogheelkundig verpleegkundigen die in Pokhara zijn opgeleid werken in bijna alle oogziekenhuizen en oogklinieken in heel Nepal.

Wat het Himalaya Oogziekenhuis heeft bereikt zou zonder de voortdurende steun van de Nederlandse donateurs niet mogelijk zijn geweest. Uw steun heeft een grote rol gespeeld en speelt die nog steeds, bij de groei van ons oogziekenhuis. Namens de staf van het ziekenhuis en de bevolking van de Gandaki, Dhaulagiri en Karnali regio's in west Nepal spreek ik daarvoor mijn grote dankbaarheid uit.

Met vriendelijke groet, Anil P. Gorkhaly.

Zelf heb ik drie verschillende trekkings door de genoemde gebieden gemaakt en op één daarvan kwam ik in aanraking met zo'n oogkamp expeditie en deze ontmoeting heeft veel indruk op mij gemaakt. Wanneer de schrijver van bovenstaande brief het heeft over "een bergachtig gebied en geografische moeilijkheden" dan is dat een understatement.

De dorpen welke worden bezocht liggen vaak meer dan een week lopen van elkaar over steile geitenpaadjes met hoogteverschillen tot 4000 m.

Het hele instrumentarium moet worden meegesjouwd en op de rugzakken liggen zonnecollectoren om in de donkere ruimten waarin geopereerd wordt nog een beetje licht te hebben. De komst van het team wordt weken van te voren aangekondigd door dragers die er hun beroep van hebben gemaakt om producten van A naar B te brengen. Te voet uiteraard want het wiel heeft in het grootste deel van Nepal geen gebruikswaarde.

De onderzoeken en operaties worden vaak uitgevoerd in een stal waarin voor deze gelegenheid vers stro wordt neergelegd. Honderden mensen uit

omliggende gebieden vormen lange rijen en moeten vaak meer dan een dag wachten voor ze aan de beurt zijn en te horen krijgen of er iets aan hun gezichtsvermogen is te doen of niet. Vaak gelukkig wel, want staar is in die streken een veel voorkomend maar betrekkelijk makkelijk te verhelpen probleem. Als je dan mag meemaken dat oudere mensen, geleid door hun kleinkinderen een lange weg gegaan zijn met de hoop geholpen te kunnen worden en je ziet deze mensen twee dagen later zelfstandig de weg naar huis aanvaarden, intens dankbaar en gelukkig, dan zijn dat beelden die je nooit meer vergeet.

Uit de kerkenraad

Wim van der Velde

We houden altijd onze vergadering in de serre van de pastorie. Wegens de renovatie van de pastorie was het dak van de serre af en zijn we uitgeweken naar het huis van Zita en Everard Warnink dat even verderop bij de pastorie ligt. Tijdens de renovatie is onze huidige predikant ds. Jan van der Veen met zijn vrouw Addie daar gehuisvest. Hans Koedijk was onze voorzitter en ds. Jan van der Veen hield een inleiding. Jan vertelde dat hij met Addie zich door u als gemeente zeer warm onthaald voelde. Uit de Psalmen las hij Psalm 116 vers 1 tot 11 voor, wat begint met "Ik heb de Heer Lief".

Jan wijst ons er op dat de Psalmist de ik-vorm gebruikt, maar daarmee zichzelf en het volk Israël insluit. De Psalm ademt een sfeer van vertrouwen tussen God en Zijn volk. Wat Jan opviel de eerste zondag in Denia was de gemeenschapszin in de gemeente. Men heeft interesse in elkaar, men vertrouwt elkaar. Naast de invulling van de gemeentevergadering en de renovatie van de pastorie waar het nodige over te zeggen viel was een belangrijk punt de opvolging van Hans als voorzitter. In de vorige kerkband had Hans aangegeven dat Anneke en hij Gran Canaria frequenter gaan bezoeken en dat de gemeente in Denia een voorzitter nodig heeft die meer met Denia verbonden is. Er werd heen en weer gestoeid met de mogelijkheden en in de komende kerkband hopen we u aan te kunnen geven wie de kerkenraad vanaf 1 september gaat voorzitten.

De verhuizing.

Bram Gerth

Dinsdag 29 april was het dan zover. Met vijftien man (vrouw) sterk waren de beloofde hulptroepen komen opdagen. Mopperen we wel eens dat het altijd dezelfde zijn die dit soort klussen moeten klaren, ditmaal was het een bont gezelschap van residenten en niet residenten, kerkenraadsleden en niet

kerkenraadsleden. Het goede humeur en de zin om de klus snel te klaren straalden van het werkvolk af.

We troffen Jaap Faber en Sijke Hofstra nog in de pastorie aan en ik weet zeker dat er weinig predikanten-echtparen zijn die door zo velen zo uitbundig zijn uitgezwaaid. De taken waren vooraf verdeeld en iederéén wist wat hem of haar te doen stond. Grote problemen waren er niet en om 15.00 uur was de pastorie gestript en de meubels, witgoed, radiatoren, linnengoed, gordijnen en noem maar op keurig gelabeld opgeslagen in de garage. Hard werken maakt hongerig maar de catering had daar rekening mee gehouden en heeft ons uitstekend verzorgd. Bij dit gebeuren is weer bewezen dat vele handen niet alleen licht werk maken maar ook de saamhorigheid benadrukken. Bedankt allemaal en niet vergeten dat na de verbouwing alles weer terug moet gezet, opgehangen, vastgemaakt en ingeruimd.

Anderen zijn de pastorie aan het verbouwen, maar we hebben nog mensen nodig die kunnen schilderen als de tijd daarvoor rijp is en personen die eind juni meehelpen schoonmaken en inrichten. Wilt u meedoen? We horen het graag.

We beginnen weer met een nieuwe groep: henk en ati, bram en martine, wim, cor, hans en anneke, chris, piet v.d. B. en wie nog meer?

De verbouw

Bram Gerth

De aannemer is al begonnen met het slopen van het dak, zo voortvarend zelfs dat ons predikanten-echtpaar om halfacht in de morgen werd opgeschrikt door het lawaai wat een sloop met zich meebrengt. Beginnen de meeste aannemers na de afgesproken datum deze is kennelijk uit ander hout gesneden en we hopen dat het met de opleveringsdatum van hetzelfde laken een pak zal zijn.

De uitbreiding van het terras begint al aardig vorm te krijgen en van de badkamer in de logeerkamer staan alleen de muren nog overeind.

Zoals u weet worden alle houten dakbalken vervangen en aangezien het de bedoeling is dat maandag 5 mei of uiterlijk dinsdag 6 mei deze balken

worden geplaatst hebben vier mensen hun zaterdagmorgen opgeofferd om 125 strekkende meters aan balken aan vier zijden te schilderen. U heeft geen idee hoeveel verf daar in gaat zitten. De geraadpleegde schilder ook niet. Bijkopen dus. Maar alles ligt keurig geschilderd te wachten op plaatsing. We houden u op de hoogte.

Bijbels

Van een vriend in Alphen a/d Rijn kreeg ik (Matty) het volgende bericht:

Onze kerk zoekt voor vluchtelingen en gevangenen bij ons in Alphen (wij hebben een hele grote gevangenis) Spaanse, Franse en Engelse bijbels.
Kan jij misschien aan oude gratis exemplaren komen?

Reactie graag naar Matty Horn of Hans Koedijk.

Gelukkigewest

Hans Koedijk

In de onderstaande rubriek worden de personen genoemd die de komende maanden 75 jaar of ouder worden. Mochten er omissies zijn of foutieve vermeldingen worden gedaan, wilt u dit mij dan meedelen?

De kerkelijke gemeente van Dénia feliciteert de volgende personen:

juni 2008
Mevrouw Homburg
De heer Schultheiss
Mevrouw Van Veen
Mevrouw Backer Dirks
Mevrouw Polman

We hopen dat zij in goede gezondheid hun verjaardag mogen vieren.

*Mededelingen:**Hans Koedijk*

- Hieronder vindt u de datum waarop en het doel waarvoor tijdens de komende kerkdiensten wordt gecollecteerd.

18 mei kerk en diaconie (Heilig Avondmaal)

25 mei kerk en onderhoud

1 juni kerk en diaconie

8 juni kerk en sociale projecten

Sociale projecten zijn: 1 Dominicaanse Republiek, 2 Ooghulp wereldwijd, 3 Lilianefonds, 4 Kindertehuis India, 5 Oikocredit

- De eerstvolgende kerkband wordt waarschijnlijk uitgereikt op zondag 8 juni a.s.
- In de maanden mei en juni gaat voor ds. J.B. van der Veen uit Dordrecht. In de maand juli hoopt voor te gaan ds. C.Burger uit Mijdrecht en in augustus verwachten we Prof. Dr. A. van der Meiden uit Nijverdal.
- Er vindt geen **openhuis**-ochtend plaats in de maand mei i.v.m. de gemeentevergadering.
- De gemeentevergadering zal worden gehouden op **woensdag 14 mei 2008**.
- Indien u in Nederland in het vervolg de kerkband per e-mail zou willen ontvangen, kunt u dit aan mij kenbaar maken via het sturen van een e-mail aan **jjkoedijk@gmail.com**. Ik zal er voor zorgen dat u een exemplaar van de kerkband rond de tweede zondag van de maand in uw elektronische brievenbus ontvangt.
- De kerkband wordt vanuit Spanje verstuurd. Wilt u *mij* in kennis stellen van mutaties (zie achterzijde van deze Kerkband)?.....
- De volgende kerkenraadsvergadering wordt D.V. gehouden op 2 juni om 15.30 u. Mocht u onderwerpen in deze vergadering behandeld willen zien dan kunt u verzoek daartoe, met redenen omkleed, richten aan de scriba.

Nederlandse interkerkelijke gemeente te Dénia

Iglesia evangélica holandesa

Reg. No. 3053-SE/A C.I.F. Q 0300445D

www.nigdenia.web-log.nl

Internet

Postadres: Calle Aristeu 23, Marquesa 1, 03700 Dénia.

Kerkgebouw : Evangelio-El Arca de Noé,
Calle Sanchis Guarner 9, 03700 Dénia.
38° 50' 40" NB en 0° 06' 26" OL

Kerkdienst: Iedere zondag om 11.00 uur.

Pastorie: Calle Aristeu 19, Marquesa 1, 03700 Dénia.
(mei+juni) Bezoek gaarne telefonisch aankondigen. tel. 96 643 0830

Kerkenraad: Voorzitter Hans Koedijk, Calle de Sagitario 4,
03737 Jávea. tel. 96 579 5065 / 678 034 752
Vicevoorzitters: Bram Gerth (96 579 5152) en
Cor Pors (96 646 0841)

Scriba: Wim van der Velde, Carrer D'Ovidi Montllor nr. 20 Esc.
I, 2A, 03730 Jávea. tel. 667916002 (en in Ned. 035 6240161)

Financiën: Piet van der Brugge tel. Ned. 075 617 3048
Bankrelatie in Spanje: B.B.V.A. te Jávea.
Rekeningnummer: 0182 0142 00 0201505998
T.n.v. Iglesia evangélica Holandesa
Bankrelatie in Nederland: Postbanknummer 42 23 567 in
Geldrop, t.n.v. Kerkvoogdij Ned.interk. gem. te Dénia.
Of IBAN: NL02 PSTB 0004 223 567
BIC PSTB NL 21
in Geldrop, t.n.v. Kerkvoogdij Ned.interk. gem. te Dénia.

Huismeester: Anneke Koedijk. tel.96 579 5065
(wnd)

Organisten: Edo Luynenburg tel. 636 426 729
Chris Ooms. tel. 96 578 3694
Cor Pors. tel. 96 646 0841

Hulp in nood: Willy Bakker. tel. 96 645 6075
Martine Gerth. tel. 96 579 5152

Kerkband: Hans Koedijk. Calle de Sagitario 4,
03737 Jávea. tel. 96 579 5065 / 678 034 752
e-mail: jjkoedijk@gmail.com